

«Менчиковъ, прѣобразень тѣй, видя ся толкова приятень на царьтъ щото той го зѣ като свой камериеринъ, и живѣше вѣки съ него въ едно тѣсно сношение.

«Той стана толкова нераздѣлимъ отъ свойтъ владетель щото го придружаваше вредъ — даже и въ държавнийтъ сѣвѣтъ, дѣто, увѣренъ да угоди на господарьтъ си, понѣкоги дързиваше да излага своето мнѣние подъ единъ чудесень и комически начинъ.

«Сжщитѣ министри, като знаяхъ до колко ся вжз-качаше това му, не за вѣрванне, влияние, ся служихъ съ него за да вдхнѣхъ на князьтъ, естествено недовѣрчивъ и упоритъ, тѣхнитѣ собствени рѣшенія, или да надвиятъ противноститѣ които, безъ тая хитрость, щехъ да бждѣтъ непобедими.

«Менчиковъ, ако и да бѣше безкниженъ (той не знаеше ни да чете ни да пише), но бѣше естествено духовитъ и съ голѣмъ вкусъ за голѣмитѣ нѣща; той имаше най паче остроумието и дарбата на владѣнието, дарби които не сж дадени сѣкиму. Съ да слуша да говорѣтъ за управление и да размишлявать за политически работи, той навикнѣ тѣй добрѣ щото достигнѣ най сетнѣ до най голѣмитѣ и най високи степени и чести на Русската държава. Той постепенно стана князь отъ Русската държава, прѣвъ сенаторъ фелд-маршалъ и рицаръ отъ орденътъ на Святи Андрея.

«При довѣрнието що имаше кжмъ него, и доброто мнѣние що бѣше добилъ за негово достоинство, подканихъ тогози владѣтеля да го оставя управитель на държавата колчемъ пѣтя дѣлата му, или неговийтъ естественъ вкусъ за пѣтувание, го рѣшавахъ да отсѣжства отъ държавата си.

«Менчиковъ зная да ся ползва отъ прѣимуществата на позицията си за да спечели обширни имущества — колкото въ своето мѣсто толкова и повжнѣ. Той имаше едно толкова голѣмо и чудесно количество земи и господарства въ Русската държава, щото, казватъ вжобще, че той може да отиде отъ Рига, въ Лифляндия, до Дервентъ, въ Персія, като прѣ-